

Colecția: **ISTORII SECRETE**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

Misterele inexplicabile din Carpați. Aur, Guri de Rai, cetăți-fantomă : docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. -

București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-210-1

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-210-1

Misterele inexplicabile din Carpați

Aur, Guri de Rai, cetăți fantomă

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**Enigmele energetice din Bucegi,
între credințele mistice vechi de câteva milenii
și teoriile conspirației contemporane / 7**

**Aurul din Apuseni – *panem et circenses*,
crime și povești de iubire imposibile / 25**

**Cetatea-fantomă care l-a inspirat pe Jules Verne
pentru tragica poveste de iubire
a unei superbe cântărețe de operă / 47**

**Cetatea Poenari a lui Țepeș
sau 1.480 de trepte pentru o sinucidere din dragoste / 55**

Cetatea Râșnov și legenda izvorului secret / 67

**Piramida holografică,
labirintul subteran și ghețarul activ din inima Ceahlăului / 77**

**Dosarele X: O coloană militară germană este...
înghițită de Munții Carpați / 89**

Enigmele energetice din Bucegi, între credințele mistice vechi de câteva milenii și teoriile conspirației contemporane

Carpații sunt coloana vertebrală a istoriei României dar, totodată, paradoxal sau nu, adună laolaltă o sumedenie de enigme încă neexplicate pe deplin, de la fenomene paranormale și fluxuri incredibile de energie la comori uriașe ascunse în munți și, chiar, baze militare secrete, ferite cu grijă de ochii neinițiaților.

Peisaje mirifice coexistă aici cu locuri tenebroase, ascunzând veritabile tragedii, istoria oficială, din manualele școlare, împletindu-se, adesea toxic, cu istorii de groază, spuse în șoaptă și pe care tratatele nu se îngheșuie să le consemneze în vreun fel...

Legende terifiante, care desfid pitorescul basmelor, pot data încă de acum două milenii. „Daci montibus inhaerent”,

adică „Dacii stau aninați de munți”, scrie istoricul roman Lucius Annaeus Florus. Nenumărate cetăți geto-dacice s-au descoperit îndeosebi pe munți și pe dealuri, mai rar în câmpii. Strămoșii noștri erau așadar „neam de piatră”, după cum le spuneau primii noștri istorici, mai romantici decât cei de mai încoace, după cum remarcă și Adrian Bucurescu.

Munții Carpați se întind pe 1.500 de kilometri, iar numele lor vine de la tribul de daci al Carpilor. Se spune că acest trib trăia în Moldova, în Carpații Orientali. Numele acestora provine de la un cuvânt indo-european care înseamnă *piatră*. Carpații se întind pe teritoriul a opt state europene: Austria, Cehia, Slovacia, Polonia, Ungaria, Ucraina, România și Serbia. Altitudinea maximă este pe Vârful Gerlachovski (2.655 de metri), din lanțul muntos Tatra, din Slovacia. În România, Carpații sunt împărțiți în trei mari lanțuri: Orientali, Meridionali și Occidentali. Pe teritoriul țării noastre cel mai înalt vârf este Moldoveanu (2.544 de metri) din Munții Făgăraș. În cea mai mare parte a lor, Carpații Românești s-au format cu milioane de ani în urmă prin încrețirea și ridicarea treptată a straturilor pământului. Peste 800 de kilometri, din cei 1.500 pe care se întind Munții Carpați se află în România. Acest lanț muntos acoperă, practic, o treime din țara noastră. În Carpații din România există peste 12.000 de peșteri, iar 76 dintre ele au o lungime mai mare de doi kilometri. Cea mai adâncă Peșteră este Izvorul Tăușoarelor din Munții Rodnei. Ea coboară la 415 metri sub nivelul mării.

Munții Carpați au o curbura particulară. Imaginile aeriene obținute de la mare înălțime ne pot duce cu gândul la forma sinuoasă a unui șarpe uriaș, care încearcă să-și înghită coada („ouroboros”). Cosmonautul Dumitru Prunariu

a asemănat Carpații priviți din spațiu cu o mamă care își ține în brațe pruncul. Comparație care duce cu gândul la afirmațiile mistice care spun că România este un ținut ocrotit de Maica Domnului.

Munții Carpați ascund mai multe formațiuni fascinante din piatră și rocă, dar modul în care ele s-au format rămâne încă un mister. Cele mai spectaculoase sunt Babele și Sfinxul din Munții Bucegi, Moșul și cei 12 Apostoli din Munții Călimani, Creasta Cocoșului din Munții Gutâi, dar și Tigăile din Munții Ciucaș. De-a lungul anilor în jurul Sfinxului și al Babelor s-au format mai multe mituri, una dintre cele mai îndrăznețe teorii fiind aceea că Atlas din mitologia greacă ar fi Vârful Omu și că însuși Prometeu a fost prins de o stâncă de aici. Se mai spune că Sfinxul și Babele au fost făcute de daci, teorie alimentată de faptul că Sfinxul seamănă cu un cap de dac. Sfinxul din Bucegi are aceeași înălțime cu Sfinxul din Gizeh, fapt care alimentează ideea că Sfinxul nu este o creație a naturii sau a extratereștrilor, ci a fost sculptat de mâna omului. Se mai spune că ar reprezenta o zeitățe din vremuri de mult apuse. Geologii sunt, însă, de acord că oamenii nu au nicio legătură cu aceste stânci și spun că natura este responsabilă. Sfinxul și Babele s-ar fi format în urma erodării muntelui ale cărui stânci au fost roase de vânt și ploaie și de sute de ani în care muntele a înghețat și s-a dezghețat. Practic, doar natura ar fi responsabilă pentru forma Babelor și a Sfinxului. Rezervația 12 Apostoli, una dintre cele mai frumoase destinații turistice din Munții Călimani, este unică. Aici natura a săpat în stâncă monumente megalitice despre care se spune că reprezentau divinitățile timpurilor arhaice. În accepțiunea creștină, apoi, stâncile au preluat denumirea

de 12 Apostoli și în fiecare an pe 29 iunie, de sărbătoarea celor 12 Apostoli, localnicii urcă pe munte să-i sărbătorească. Cea mai interesantă figură de aici este cea a Moșului despre care se spune că este asemănător cu Sfinxul. Moșul prezintă trei fețe distince ale chipului uman. Cele trei fețe distincte sunt orientate către toate cele trei căi de acces. Dacă asemănarea cu Sfinxul este aceea că ambele formațiuni reprezintă chipuri umane, există și o deosebire cel puțin interesantă. Sfinxul își păstrează asemănarea cu chipul uman numai când este privit dintr-o singură direcție, Moșul nu-și schimbă înfățișarea umană, indiferent de unghiul din care este admirat de pe cele trei poteci care duc la el. Rezervația Creasta Cocoșului este amplasată în Munții Gutâi, în județul Maramureș, la o distanță de aproximativ 35 km de orașul Baia Mare. Aici se poate admira Creasta Cocoșului care dă și numele rezervației, Este practic o colină ascuțită de 200 de metri lungime care seamănă izbitor cu o creastă de cocoș. Zona Tigăile Mari din Munții Ciucaș este cel mai reprezentativ ansamblu de „turnuri” din Munții Carpați. Uimește atât prin înălțime, unele dintre stâncile uriașe având chiar și 80-100 de metri, dar și prin lățime, ansamblul întinzându-se pe mai bine de un kilometru.

Mai multe mistere, rămase încă neelucidate, învâluie și acum Carpații. Majoritatea lor sunt legate de Munții Bucegi. Cea mai vehiculată dintre legende spune că Munții Carpați sunt străbătuți de tuneluri subterane secrete și că unele ar avea și sute de kilometri lungime. Știința nu a putut încă să explice dacă acestea au fost făcut de mâna omului, de forța naturii sau chiar de extraterestri (!), după cum susțin unele teorii ufologice. În munții Bucegi se spune chiar că aceste tuneluri ar fi încărcate de energie și că au dat de-a lungul timpului

serii întregi de cutremure zilnice. Susținătorii teoriei spun că tunelurile secrete nu sunt dispuse haotic, ci ar avea forma unui lup cu gura deschisă.

Amatorii de paranormal și energii misterioase vorbesc despre faptul că pe Vârful Omu, dar și pe crestele Munților Retezat și Ceahlău ar fi existat sanctuare dacice asemănătoare. Au fost supranumite Triungiul de Aur, datorită valorilor foarte mari ale energiei descoperite în cele trei puncte. Un alt mister al munților este zona Șapte Izvoare de pe Valea Ialomiței. Cercetările făcute aici în anii '80 au arătat că apa din aceste izvoare nu are niciun fel de bacterii, un fapt unic în lume. Legenda merge mai departe și spune că apa izvoarelor provine de la un lac subteran de unde chiar Zalmoxis a băut apă. Se mai spune că pe vremea domnitorilor din dinastia Basarabilor, oamenilor de rând le era interzis să bea apă de acolo. Aveau voie însă soldații, care astfel deveneau mai puternici și mai rezistenți.

O altă legendă spune că în Bucegi ar exista o poartă către altă lume denumită Gură de Rai. Pe site-urile care cercetează fenomenele paranormale se spune că în 1999, cercetători din București au studiat zona și au găsit în Bucegi o pantă de un kilometru încărcată cu energie magnetică atipică, ce poate fi asimilată cu Gura de Rai din tradiția populară românească. Se spune că Gura de Rai este o zonă unde se creează o legătură între Cer și Pământ, un fel de drum către Rai.

Un alt mister este cel al tezaurului secret îmbogățit peste secole de marii inițiați ai istoriei noastre. Se spune că în tunelurile din Munții Carpați, generații la rând de domnitori, începând chiar de la daci, au ascuns comori fabuloase. Toți moșteneau acest tezaur și erau obligați să îl sporească.

Nu aveau voie să se atingă de aceste bogății, să le înstrăineze. Misteriosul tezaur istoric nu a fost însă niciodată descoperit, deși mici comori continuă să fie identificate periodic.

Munții Carpați sunt plini de vestigii preistorice, pe care unii vizitatori le numesc „atlante”, alții – precum Nicolae Denusianu – „pelasgice”. În acest sens, Bucegii aprind imaginația prin toponimie, dar mai ales prin mulțimea de megaliti, fie că au fost sculptați de meșteri din străvechime, fie că i-ar fi cioplit vântul, zăpada și ploaia. Cele mai spectaculoase astfel de monumente sunt, desigur, Sfinxul Românesc și Babele. După unii împătimiți ai trecutului, Bucegii nu sunt asemenea celorlalți munți, ci un tărâm fermecat, chiar mistic, cu tâlcuri accesibile doar inițiaților...

Bucegii sunt considerați de către specialiști un punct energetic foarte puternic. Locul este invocat de yoghini și vizionari, dar și de adepții teoriilor conspirației. S-au emis ipoteze asupra existenței unor complexe de galerii subterane, s-au făcut teste radiestezice și cercetări secrete cu echipamente performante de la NASA. Cercetările au demonstrat că zona este încărcată energetic mai mult ca oricare altă din România.

Sfinxul din Bucegi este una dintre „etichetele” cele mai cunoscute ale României în lume. Însă taina ascunsă de acest cap de om care privește în zare, nu a fost descifrată de nimeni. În jurul lui s-au țesut însă numeroase legende. Una dintre poveștile Sfinxului spune că acesta era folosit de daci în vechime ca altar, la poalele căruia se închinau preoții veniți să stea de vorbă cu zeii chiar sub ochii Babelor, alte formațiuni de piatră a căror apariție ascunde o mulțime de mistere.

Fie că sunt rezultate ale eroziunii, fie că sunt făcute de mâna omului, Sfinxul și Babele din Bucegi reprezintă două

formațiuni pline de mister. Despre Sfinx se spune că este punctul în care se adună mai multe șuvoaie de energie, iar mulți au povestit că au văzut în jurul acestei formațiuni care seamănă cu un cap de om pe care se află o cușmă de dac lumini bizare și scânteii apărute de nicăieri.

„Piramida Energetică” a Sfinxului este fenomenul rar care adună sute de curioși pe platoul Bucegi în fiecare an, la data de 28 noiembrie, când zeci de oameni urcă pe Platoul Bucegilor, la celebrul Sfinx ca să vadă, la apus, cum razele soarelui contruiesc o piramidă energetică, în jurul chipului sculptat în piatră.

Între 1966-1968, arhitectul peruan Daniel Ruzo venea în România pentru a cerceta Sfinxul – denumire cu care nu era de acord –, pe care îl văzuse pe o carte poștală. De altfel, primise mai multe lămuriri de la un coleg român. „Am cercetat munții din cinci continente”, scria el, „dar în Carpați am găsit monumente unice dovedind că în aceste locuri a existat o civilizație măreață, constituind centrul celei mai vechi civilizații cunoscute astăzi”.

Ruzo constata că Sfinxul seamănă cu chipul principal dintr-un ansamblu sculptat într-o stâncă de pe platoul Marcahuasi din Peru, ansamblu denumit de el *Monumentul Omenirii...* Peruanul a ajuns la concluzia că, de fapt, nici Sfinxul nu reprezintă doar un singur chip, fiind înconjurat de alte chipuri umane, din rase diferite, precum și capul unui câine. Iar acel câine are rolul de păzitor al unei comori și că „trebuie să existe și o Peșteră a Tezaurului” în apropiere.

Referitor la Sfinxul nostru, geograful și istoricul Strabon (63 î. Ch. – 19 d. Ch.) vorbea despre muntele Kogaion: „Tot așa și acest munte a fost recunoscut drept sacru și astfel îl

numeau geții; numele lui, Kogaion, era la fel cu numele râului care curgea alături”. Kogaion înseamnă „Capul Magnificului”, fiind și denumirea getică a Bucegilor, unde se afla marele cap sculptat, cunoscut sub numele de „Sfinxul Românesc”.

Se spune că însuși Ceaușescu era interesat de „povestea” Sfinxului. Daniel Ruzo i-a îndemnat pe cercetătorii români, care l-au însoțit în peregrinările sale prin Bucegi, să cartografieze anumite „zone”. Se pare că unii dintre cei care l-au însoțit pe Ruzo în România erau „cercetători” ai Securității, trimiși să vadă ce face „nebunul” și să întocmească rapoarte pentru Cabinetul 2, respectiv Elena Ceaușescu. În plus, Nicolae Ceaușescu ar fi înființat o unitate pentru studierea fenomenelor paranormale.

Conform teoriei cercetătoarei Cristina Panculescu, care a efectuat un amplu studiu asupra masivului Bucegi – studiu despre care se spune că a ajuns la un moment dat pe biroul Elenei Ceaușescu –, în Bucegi, în apropierea Vârfului Omu, se află un centru energetic. „Chemați de Sfinx, dacii știau a se face nemuritori”, concluzionează studiul, finalizat în 1988 și înaintat către C.C. al P.C.R. Cercetătoarea demonstra, printre altele, că acest „Centru” reprezintă o poartă de ieșire din universul terestru, cu o activitate energetică măsurabilă, care se manifestă ciclic. Și constata că, din 1986, intensitatea centrului s-a amplificat. Prevestea ceva, poate...

Peștera Ialomicioara, supranumită și „Peștera Regilor”, situată între Cabana Padina și Hotelul Peștera, la 1.660 de metri altitudine, este considerată „sanctuarul natural al Bucegilor”. În legătură cu această peșteră, unde urcau pentru ritualurile lor preoții geto-daci, iată ce scrie Mihail Sadoveanu într-una dintre capodoperele sale, Creanga de aur: „Mai târziu

s-au adunat într-altă încăpere a peșterii săpată în stâncă, de unde, prin ochiul rotund de lumină, se vedea în cerul limpede Luna în al treilea pătrar: nouri străvezii lunecau pe aurul ei din când în când cu repeziciune, curgând dinspre miazăzi, ceea ce arată că austrul de la Marea-din-mijloc vine asupra pământului Daciei, ca să topească cele din urmă omături și să elibereze florile primăverii, la marginea apelor care sar trepte de piatră, sfărâmând argint. (...) Azima, coaptă pe lespezi fierbinți, era făcută dintr-o făină adusă în dar de departe de binecredincioși și lăsată în vâi, în loc anumit, hărăzit singuratecului de pe o opcină. (...) Acelor slujitori ai lui Dumnezeu, închinați unei rânduiei a spiritului, nu le era îngăduită nici mâncarea de carne, nici băutura amețitoare. Într-adevăr, partea cea mai plăcută a cinei lor era o lamură, care nu se mestecă și nu se soarbe, necunoscută oamenilor de rând”. Să nu uităm că, tot la Peștera Ialomicioara, se spune că era *solomanta*, școala solomonarilor, în ale căror taine era inițiat și Mihail Sadoveanu, după cum dădea de înțeles în scrierile sale!

Una dintre cavitățile magnifice ale peșterii este Grota lui Decebal, o cavernă în formă de dom, din care se deschid mai multe galerii. La stânga se vede Grota Sfânta Maria, la care se ajunge trecând peste un prag de bolovani umezi și alunecoși. Galeria principală prin care se continuă drumul are o lungime de peste 40 de metri și se oprește lângă un perete de piatră vertical, care pare să închidă peștera. Urcarea acestuia te duce într-o altă galerie, care se termină cu o cavernă de dimensiuni reduse. Apoi, se ajunge în locul numit La Răspântie. În stânga, urcând zidul de bolovani se ajunge la Grota Urșilor, cea mai mare cavitate din această peșteră, având

peste 72 de metri lungime, 35 de metri lățime și 25 înălțime. Din Grotă Urșilor, se deschide spre nord-vest o galerie de 2 metri înălțime pe o lungime de aproximativ 30 de metri, denumită Fundul Peșterii. Urmează Galeria Apelor, care te duce la Altar, locul unde stalactitele sunt așezate în așa fel încât dau impresia unui altar de biserică, aprinzând imaginația multora. Lungimea totală a galeriei principale până la Altar este de 400 de metri, iar diferența de nivel între Altar și gura peșterii este de 60 de metri.

Acolo, pe o pantă cu o suprafață de aproximativ un kilometru pătrat, organismul pur și simplu nu obosește, iar funcțiile fizico-chimice se revigorează brusc. Specialiștii, care preferă pentru moment să nu dezvăluie localizarea exactă a „Gurii de rai”, au constatat că aici se manifestă o anomalie magnetică atipică, cu efecte benefice uluitoare asupra organismului uman.

În 1999, aici s-a realizat un studiu la care au participat fizicieni și geofizicieni, echipa fiind coordonată de Vasile Rudan. Folosind aparatură de geodetecție, aceștia au studiat zona timp de mai multe zile, iar după repetate urcări și coborâri au descoperit, în preajma Vârfului Doamnei, un lucru extraordinar, un loc unde toată oboseala acumulată până atunci pur și simplu a dispărut. Au început apoi investigații în cadrul cărora au fost verificați toți versanții din zonă, în urma cărora a rezultat că doar pe respectiva pantă se producea acel efect absolut fascinant asupra organismului. Împreună cu un medic, s-a constatat că la toți cei care urcau pe acea pantă abruptă se înregistra o reglare uluitoare de rapidă a ritmului cardiac și o stare de bine general în momentul în care stăteau în acel loc.

Potrivit unor cercetători citați de site-urile de specialitate, după partea experimentală și tragerea concluziilor, s-a trecut la testarea zonei prin magnetometrie diferențială. Mai exact, subsolul a fost radiografiat cu aparate de tip Partington, care măsoară, printre altele, magnetismul Pământului. Astfel, s-a putut determina existența unei suprafețe de aproximativ un kilometru pătrat, unde se înregistrează o anomalie magnetică atipică, o emisie de radiații patologice de origine necunoscută, provocate în general de rupturi de falii, reflexii ale scoarței terestre sau alte fenomene geologice care apar pe diagrame, dar care nu au fost detectate în zonă.

Nicolae Densușianu menționează că „după ideile astronomice și geografice ale Antichității clasice, Polul Nordic, în jurul căruia se învârtea Universul, atinge Pământul lângă Dunăre, pe teritoriul geților, în particular pe Munții Rhipaei (Carpații Meridionali)”. Conform acelorasi idei, osia sau axa în jurul căreia se învârtea Cerul, trecea prin centrul Pământului, deci și Universul și Terra aveau o axă comună – Axis Mundi sau Axa Lumii. Cei care susțin că leagănul omenirii se află în spațiul carpato-danubiano-pontic, localizează axa respectivă pe muntele sfânt al dacilor, Kogaion.

De la credințele străvechi, pre-creștine, la presupusele cercetări științifice contemporane, se ajunge prin intermediul unei sumedenii de teorii ale conspirației.

Pentagonul are mai multe programe militare secrete și de spionaj geodezic, folosind mai mulți sateliți geostaționari de înaltă tehnologie. Unul dintre aceștia, care se bazează pe tehnologia bionică a undelor de formă, ar fi reperat în anul 2002 o structură aparte într-o anumită zonă a Munților Bucegi. În primul rând, spațiul gol identificat în interiorul muntelui